

leden 2013

Magično!

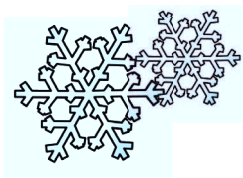
Editoriál

Milí čtenáři,

musím říci, že nový rok pro mě nikdy neznamenal nic zvláštního. Už mě dávno přešla ta dětinská euforie nad změnou číslovky, přestal jsem balancovat mezi tím „starým“ a „novým“. Proč by měl prachšprostý začátek nové série v kalendáři určovat nějakou změnu v našem životě? Vždyť zůstaneme úplně stejní, se všemi problémy, které máme. Takže jediné vzrušení mi přinesla naše Česká republika. Číslo jedna - amnestie. Číslo dvě - prezidentské volby. Ani jeden den jsem nečetl zprávy, aniž by na mě nekřičely titulky o těchto událostech. Amnestii si vzal na paškál jeden z redaktorů, takže netřeba ji dále rozpitvávat, nicméně se můžu zastavit alespoň nad těmi volbami. Kdybych to měl vzít z toho nejjednoduššího hlediska, tak můžu říct jen jedno - HURÁ!!! Konečně skončí desetiletá divnovláda Václava Klause, kterého jsem neměl rád už od té doby, co ho ve třídě pověsili místo pana Havla. A že si mé nesympatie na konci svého funkčního období pěkně podtrhl! Nicméně jsem poněkud rozčarován z celé té komedie, která vznikla z naší novoapečené přímé volby. Mediální orgasmus, vášnivé diskuse ovládající každý roh naší země, vzájemné předhánění jednotlivých kandidátů...a našťavý Tomio Okamura k tomu! Upřímně jsem dost zvědavý, jak to všechno dopadne. Z prezidentské volby se nám stala celonárodní senzace a dokonce o nás sem tam zavadí i zahraniční tisk (z valné většiny však šokován modrostí pana Franze). No už aby to bylo všechno za námi. Jen se trochu bojím, aby mi na ten obraz neplácli zase nějakého škaredého pána, který se bude na všechny mračit...a u kterého si nebudu říkat - joo, to je ten týpek, co krade prupisky. A je to náš prezident, ježišmarjá!

Jenže otázka závěrem - může být prezident vůbec normální? Proto bych si tam představil klidně i toho Franze. Aspoň bychom měli v Evropě konečně pořádný rock'n'roll!

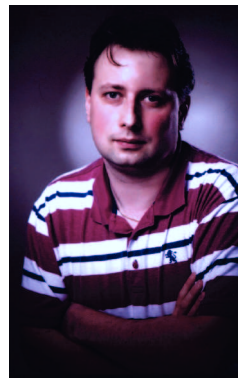
Tak žijte blaze!
Tadeáš Koblížka
šéfredaktor

musikbaireq éklârtkeletni énilčatirg énnitkex !onšipM

Rozhovor s panem ředitelem Kerekešem

Milí příznivci našeho periodika, dlouho jsem přemýšlela, jakou troškou do mlýna bych mohla do Magična! přispět. Nic mě nenapadlo. Až jsem jednoho krásného dne dostala tip od člověka (díky, Tadeáš!), který prý dostal návrh, aby se zrealizoval rozhovor s panem ředitelem. Byla to výzva, a tak jsem se toho ujala. Musím říct, že to byla dobrá zkušenost. Bylo třeba vymyslet pár zajímavých otázek, domluvit si schůzku (což není vzhledem k vytíženosti mé i pana Kerekeše úplně jednoduché) a sebrat odvahu nahrávat pana ředitele na diktafon. Víím, že je to v žurnalistice zcela regulérní postup, ale přece jen to bylo trochu úsměvné, zvláště když to byl můj první rozhovor vůbec. Snad se Vám tedy bude líbit a tímto vám přeji příjemné počteníčko.

Jak všichni víme, před nedávnem jste se stal novým ředitelem našeho gymnázia. Jistě je to náročná práce. Je to horší, než jste čekal?

„Horší než jsem čekal ne. Je to úplně jiný typ práce. A o to víc si člověk váží toho, že může jít učit. Jestli ti to stačí takhle...“

Stačí. Kdy se ve vás zrodila myšlenka, že byste chtěl kandidovat na post ředitele? Byl to spontánní nápad, nebo dlouhodobá úvaha a rozhodování?

„Ty jsi říkala, že tam nebudou otázky na tělo!“

Já to řeknu jinak. Že bych to chtěl někdy zkusit, jsem se rozhodl již dříve. Že k té situaci dojde tak brzy, tak to bylo překvapení. Takže z tohoto hlediska to nebylo připravované. Pouze jsem věděl, že v případě odchodu RNDr. Matěje do důchodu bych se o post ředitele školy ucházel a vyplnil tím tak i očekávání některých svých kolegů. “

Můžete v kostce shrnout, co všechno obnáší funkce ředitele? Jaké máte teď povinnosti? Přijde mi, že často práce ředitele nejde vidět, tedy aspoň z pozice studentů.

„Kolik máš na ten výčet stran? Je třeba to rozdělit. Jsou zde dvě roviny: jedna rovina je výchovně-vzdělávací a řídicí ve vztahu ke škole. Sem patří všechny záležitosti, kde musí rozhodnout ředitel školy (popřípadě vedení školy), např. tvorba předpisů a dokumentace školy, každodenní chod školy, maturity, přijímací zkoušky, školení učitelů, přání žáků,...

Druhou rovinou je hlídat a aplikovat změny v legislativě. Komunikovat s institucemi, úřady, zajišťovat technický chod školy – opravy, rekonstrukce. V současné době také realizace projektů ve škole.

K tomu všemu pak sem tam učít a taky absolvovat školení, které si musím doplnit jako vzdělání pro výkon funkce ředitele.

Je třeba ještě dodat, že jsem rád, že RNDr. Maťa zůstal ve škole a byl ochoten mi dělat zástupce, být mi v mnoha věcech nápomocen. Díky tomu se práce vedení školy dělí mezi mne, RNDr. Maťu a RNDr. Heraltovou.“

Prostě na to nejste sám.

„Přesně tak.“

Nevadí vám, že už teď tolik neučíte? Nebo je to úleva?

„Vadí a šťve. Faktem je, že když už jsem se jednou rozhodl, že do toho půjdu, tak to nebylo z důvodu mých osobních ambicí, ale pouze kvůli tomu, že mám tuto školu rád a není mi lhostejná. Takže při rozhodování, jestli do toho jít nebo nejít, jsem zvážil všechna pozitiva a negativa. Rozhodl jsem se, že pro školu obětuji to, že nebudu tolik učit.“

Chápu. Co se týče budovy školy: máme nově vybavenou aulu. Čekají nás na škole další změny podobného rázu? Malování, modernizace apod.?

„Čekají. Mezi akce, co se momentálně chystají, patří oprava podlahy v učebně č. 8, protože je tam potřhané linoleum. Dále úprava zadní stěny v učebně č. 50, neboť jde o maturitní místnost. Má zde být vytvořeno nové „dřevěné“ obložení. Potom je v plánu částečná úprava kolárny. No a navíc pak nějaké to překvapení...“

Touto dobou vzniká ve škole studentský parlament. Jak se na to díváte?

Myslíte si, že iniciativa studentů může být pro školu přínosem?

„To máš dvě otázky v jedné. Tak já půjdu na tu druhou. Jakákoliv iniciativa

„Mám rád tohle školské prostředí, kde se může každý vyjádřit a být slyšen.“

ze strany žáků, která je myšlena férově a není to nějaká recese, je vítána. Vycházím ze zkušeností, které jsem získal jako učitel. Vždy mne zajímal názor žáků, přestože mohl být i opačný. Takový přínos žakovského parlamentu vnímám pozitivně. Přiznám se (a to jsem i tlumočil zástupcům žáků, kteří za mnou byli) a říkám to i otevřeně - podstata žakovského parlamentu mi vadí svojí institucionalitou. Já chápu, že učitelé společenskovědních předmětů podstatu žakovského parlamentu berou jako možnost žáků vyzkoušet si volby a parlamentní zastoupení, umožnit voleným zástupcům promlouvat jménem všech. Já to respektuji, беру to. Přesto dávám přednost obyčejné lidské slušnosti, ochotě sejít se a sdělit svůj názor. Nemít tedy za sebou nějakou stranu, parlament - cokoli. Prostě si myslím, že pokud někdo má problém, tak má přijít. Dá se to vyřešit. Nepotřebuje na to záštitu někoho druhého. Myslím si, že škola nemá primárně vychovávat k „volbám“ a podobně, ale naopak se má snažit vést žáky ke slušnému jednání ve vztahu k někomu staršímu, popřípadě ve vyšší pozici. Umět sdělit svůj názor nebo se zeptat, vyslechnout si odpověď a případně „skousnout“ to, že odpověď není podle jeho představ.“

Děkuji. A teď z jiného soudku. Co Vás ve škole, jako studenta nejvíce bavilo?

„Na kterém stupni školy?“

Tak třeba na základce. Přestávky, tělocvik?

„Na základce kolektiv. Byli jsme pohodový kolektiv výrazně ovlivněný tím, že polovina naší třídy byla z jedné třídy z mateřské školky, kde navíc učila moje mamka. Já mám dodnes po srazech ze základky takovou krásnou povinnost pozdravovat ji. Takže to mnohdy vnímáme i jako sraz z mateřské školky, čímž jsme takoví trochu atypičtí. Ale musím říct, že jsme byli skvělá parta, která se byla schopna scházet o sobotách, o nedělích, prostě kdykoliv. A poměrně hodně jsme drželi jako třída pohromadě. Co se týká průšvihů na škole? Zpravidla se začalo vyšetřovat u nás ve třídě a mnohdy se to tam také vyřešilo ...

Na gymnáziu jednoznačně matematika, a to v jakékoliv podobě. Co mě nebavilo a nebaví dodnes, to jsou cizí jazyky. A na výšce? Tam jsem šel kvůli matematice a k tomu jsem si přibral fyziku. Oba předměty spolu úzce souvisí. No a fyzika mne začala bavit hodně. Kompletně se vším všudy. Vysokou školu беру jako pět naprosto senzačních let, kdy jsem se nemusel kromě zkoušek skoro učit. Vše plynulo tak nějak samovolně.“

To by vyhovovalo hodně lidem!

„To bylo dáno tím, že mě to bavilo. Opravdu mě vysoká škola nadchla neskutečným způsobem. Tím, že matematika mi šla a s její aplikací jsem neměl problémy, tak po téhle stránce to bylo v pohodě. A fyzika mě nadchla právě proto, že obzory a možnosti užití matematiky jsou zde jiné. To, co mne na výšce nakonec bavilo asi ze všeho nejvíce, byly zkoušky. To byla opravdu bomba.“

Magično! sugestivně přitažlivé intelektuálské periodikum

To jste mi teď vyrazil dech.

„Ne opravdu, já jsem si zkoušky dělal i v předtermínech. Dodnes si pamatuji, že doktorka Sedlářová nám do konce studia neodpustila, že kvůli nám musela jít do školy sedmadvacátého prosince zkoušet. My jsme na tom trvali, že chceme být vyzkoušeni ještě před silvestrem, ať máme potom klid.“

Chtěl jste být učitelem už odmala?

„Když se to takhle vezme, tak asi jo. Ono to souvisí s tím, že můj tatka i moje mamka jsou učitelé. Mamka teda v mateřské škole, tatka na střední škole. Přiznám se, že mne učení fascinuje. Naprosto. Probírá se podesáté to stejné, ale přece je to jiné. Každý je jiný. To, co považuji za úplně „nej“ ze všeho je, když žáci začínou komunikovat. Z komunikace se pozná, rozumíš – nerozumíš a proč tomu nerozumíš. Nejhorší žák je ten, který mlčí.“

Teď něco na závěr. Prozradil byste nám, co děláte nejraději, když vás netíží pracovní povinnosti? Jak odpočíváte?

„Co dělám rád? No obecně všechno, co se týká řemeslných prací v souvislosti s rekonstrukcí rodinného domu.“

Takže neříkáte si: zase musím něco dělat...

„Ne. To je opravdu ideální odpočinout si u manuální práce. Udělat si například příjezdovou cestu k rodinnému domu, postavit plot,..."

Kdybyste si měl vybrat, jak byste strávil dovolenou. Raději u moře, nebo radši stan s batohem a příroda?

„Ani jedna z nabízených možností.“

A povíte nám jinou možnost?

„Obecně návštěva hradů a zámků, popřípadě přírodních zajímavostí. Jinak z letošního léta oprava střechy na rodinném domku mé mamky, včetně krytiny a tesařských prací. Rok předtím jsem si například za domem postavil pergolu. To je pro mne ten správný relax.“

Každý má rád něco jiného! To byla moje poslední otázka. Mockrát Vám děkuji.

„Není zač.“

Za ochotu najít si čas a trpělivost odpovídat na záludné otázky děkuje
Anežka Frühbauerová, Sx

muskhbairaq éklârtkeltstni énilčotjîq énnitopur !onšjpmM

Tour de Praga

Je pět hodin ráno, tma a zima. Venku tou dobou ještě nikdo není, ale jen co dojdu na nádraží, obklopuje mě dav užvaněných studentů, nadšených a rozrušených, že se konečně podívají do města měst, naší stovětáté Prahy. Ach ano, je to tady a není úniku – slavná Tour de Praga právě začíná.

Vlak má zpoždění přesně, jak jsme očekávali, a k našemu neštěstí je ve středu Čech stejný nečas, od kterého jsme právě prchali. Nepropadáme ale panice, hlásili přece teplo, tak na něj prostě jen musíme chvíli posečkat!

Po příjezdu se krátce stavíme na hotel a už vyrážíme do víru velkoměsta, rabujeme hřbitovy a oblézáme kdejakou židovskou díru. Dokonce objevujeme i jeden laciný obchod, Brada nebo tak nějak podobně – kvalita nic moc, ale ty ceny nás dostávají do kolen, a tak musíme rychle skoupit vše, na co dosáhneme. Většina z nás si své úlovky pochvaluje, ale učitel se nemůže nikdo rovnat – odnáší si odtamtud tu nejkrásnější dámskou peněženku, jakou kdo z nás kdy viděl. A jak mu ladí k očím!

Brzy jsme všichni unavení jako koťata, ale panu Orošnjakovi jako by vůbec neubývala energie, takže velí – gympl na Hrad! Ve veselé náladě se vydáváme na putování po krásách starého města, do kopce, z kopce, přes řeku a na Petřín. Že se nám po cestě ztrácí lidé a naše skupinka je čím dál užší, to nikoho natrápí. Však oni se jistě najdou!

A taky že ano. Je pozdní dopoledne a my už málem vzdáváme čekání, ale tu se začínají trousit, lajdáci, tu s Fernetem v jedné ruce, tu s doutníčkem ve druhé. Přicházejí tak akorát včas, aby se ještě stihli převléknout do čisté košile a my mohli vyrazit do divadla. Teď je to teprve vzrušující – banda vidláků a maloměšťáků poprvé uvidí Kulturu!

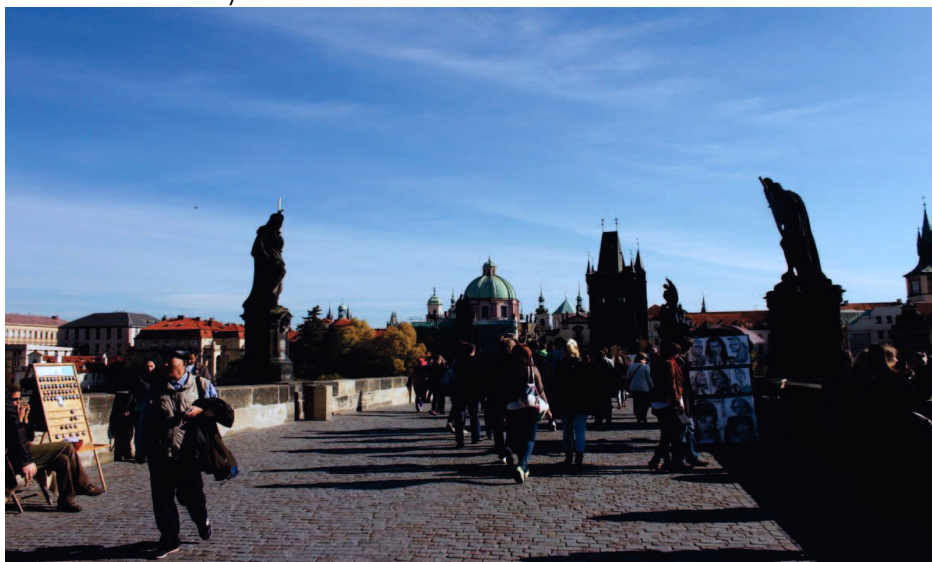
Magično! sugestivně přitažlivé intelektuálské periodikum

Navzdory očekáváním to ovšem končí fiaskem. Jen co vcházíme do dveří, všichni se s křikem utíkají schovat – paní Havlovou strach dokonce dohání až za ušpiněné plexisklo. Veškerou maškarádu korunujeme ještě lovem na Vojtu Dyka, a tak jakmile nás ochranka vyvede ven, vyrážíme zpátky na hotel po svých. Snad abychom během cesty přes celou metropoli poněkud vychladli.

(Netřeba zmiňovat přelézání tři metry vysokých vrat, abychom se dostali zpátky do hotelu.)

Následující den je atmosféra – vzhledem k okolnostem – poněkud uvolněnější, a tak se s vybranou skupinkou lidí konečně dostáváme k tomu, proč jsme přijeli – k umění. Nasedáme na tramvaj, abychom se podívali na skvostné dílo Alfonse Muchy: Slovanskou Epopej. Už-už si plánujeme, jak si doma pořídíme velké plátno a namalujeme si podobné obrázky, abychom si jimi vyzdobili pokoj, když se ozývají naše hladové žaludky.

Netřeba podotýkat, že se naše sny rozplynuly ve špenátových palačinkách, svařáku a tvarohovém dortu, ani to, že si nikdo z nás pořádně nepamatuje, jak se dostal domů. Hlavní je, že ať bývají každoroční pražské exkurze jakkoliv proslavené, ta naše se stane legendou.

Anna Pavlíková, Ok

Novoroční dáreček od Václava Klause

Novoroční dáreček od Václava Klause

Když jsem se v úterý 1. 1. 2013 probudil, nic nenasvědčovalo tomu, že by měl nový rok začít jinak, než ty předchozí. Očekával jsem, ostatně jako asi většina občanů této země, že je před námi typický první lednový týden - v médiích bude pokračovat okurková sezóna a klasické zprávy o počtu zbylých vánočních stromků a zkonsumovaných kaprů bude tentokrát střídat jenom Tomio Okamura se svými hysterickými vyjádřeními o prezidentské volbě a Karolína Peake, která bude bilancovat své několikahodinové angažmá na Ministerstvu obrany a nakonec se všem omluví s tím, že když mluvila o svém vyhození jako o Mnichovské dohodě, tak to tak nemyslela. Nicméně nic nenasvědčovalo tomu, že pro nás samotný V. K. chystá na Hradě novoroční dáreček...

Amnestie. Než se dostanu k Amnestii 2013, neodpustím si krátký výlet do historie.

Amnestie zná lidstvo už hodně dlouho. Obecně a zjednodušeně se dá říci, že amnestie je rozhodnutí o hromadném úplném nebo částečném prominutí trestu. Např. ve středověku byli takto zemědělci zbavováni dluhů. A ani dnes není ve světě amnestie ničím neobvyklým. V některých státech se uděluje více (např. v několika německých spolkových zemích se amnestuje pravidelně před Vánoci), jinde méně často. Předpokládám, že pro většinu čtenářů tohoto časopisu je amnestie novinkou. Někteří si ji ovšem teoreticky pamatovat můžeme. Ti čtenáři, kteří se narodili před 3. únorem 1993, zažili tzv. třetí Havlovu amnestii. A ta čtvrtá, vyhlášená přesně o pět let později, má v našich řadách přece jenom trochu více pamětníků (otázkou ovšem je, kdo z nás ji tehdy vnímal). Celkově ale jde na našem území od roku 1918 již o amnestii č. 41! Týkaly se menšího či většího počtu vězňů a mezi ty nejznámější patří ta, kterou vyhlásil Tomáš Garrigue Masaryk při abdikaci v roce 1935, dále ta z roku 1960, která se týkala velkého počtu tehdejších politických vězňů a nejvíce v paměti zůstává amnestie, kterou vyhlásil Václav Havel roku 1990 - tehdy se týkala dokonce přibližně 23 000 lidí, což byly tehdy přibližně 2/3 vězňů. V posledních letech jsme si sice na amnestie odvykli, to ovšem nic nemění na tom, že vyhlásit amnestii je nezpochybnitelným právem prezidenta ČR, ať už je jím kdokoliv. Takže Václav Klaus neudělal nic trestného a jakékoliv žaloby proti tomuto rozhodnutí nemají šanci už z toho důvodu, že prezident může být obžalován jen z vlastizrady a navíc jen na návrh Senátu!

Magično! sugestivně přitažlivé intelektuálské periodikum

Problém nastane tehdy, když se začneme zabývat rozsahem amnestie. Nemám nic proti vyhlášení amnestie na začátku prezidentova funkčního období, která např. maže podmíněné tresty nebo třeba hromadně propouští osoby starší 75 let, jejichž trestný čin nebyl příliš závažného charakteru. Daleko větší problém vidím (asi stejně jako mnoho komentátorů a osob veřejně činných) v zastavení trestního stíhání delšího než osm let (netýká se osob uprchlých). Prezident sice argumentuje tím, že osm let je na vyšetřování kauzy příliš mnoho, nicméně tím spíš dává facku našim státním zástupcům, soudcům, policistům a jejich práci. Bohužel. Nedivil bych se, kdyby novoroční deprese v našem policejním sboru byla letos ještě větší, a obávám se, že toto opravdu není prostředek ke zvýšení motivace mužů zákona...

A na závěr bonmot. Slovo amnestie pochází z řečtiny a dalo by se volně přeložit jako "zapomnění". Obávám se, že se na tuhle amnestii bude vzpomínat ještě hodně dlouho!

Ondřej Elbel, Sx

Na amnestii se redakce zeptala také několika studentů a profesorů:

„Je to zlo, velké svině, které nakradly miliardy, se dostaly ven. Škoda peněz, které padly na trestní stíhání a soudy.“

(Petr Mikulský, Sx)

„Jsem toho názoru, že amnestie je špatná už ve svém prvotním významu (až na amnestie související se změnou režimu) protože ti, co byli propuštěni z vězení, seděli podle nejlepšího vědomí a svědomí české justice a podle českého trestního řádu. Amnestie je proto výsměch všem poctivým lidem!“

(Marek Hruška, Sx)

„Když jsem si teď přečetl, kdo má být vlastně propuštěn, tak mě to dost překvapilo. Více než 6500 vězňů, pouze z důvodů přeplněných věznic, a mezi nimi soudce Berka, bývalé vedení DS atd., prostě ty největší kauzy... Vypadá to, jako by prezident pustil své přátele, a ty, které neměl rád, tam z většiny nechal (např. MUDr. Rath, bývalí poslanci VV atd.) Můj názor je takový, že by se amnestie měla uplatňovat pouze na lehké nebo neúmyslné trestné činy.“

(Dominik Gardáš, Kv)

„Souhlasím s tím, když se to netýká vrahů a nějakých podobných...“

(Bára Sedlářová, P)

„Myslím si, že amnestie v téhle míře byla velká chyba. Dle mého názoru, je za to zodpovědný nejen samotný prezident, ale i předseda vlády Petr Nečas, který amnestii spolupodepisoval. Měl si nechat zjistit, jaký přibližný rozsah měla mít. A pokud je rozsah tak obrovský, jaký je, tak asi není něco v pořádku.“

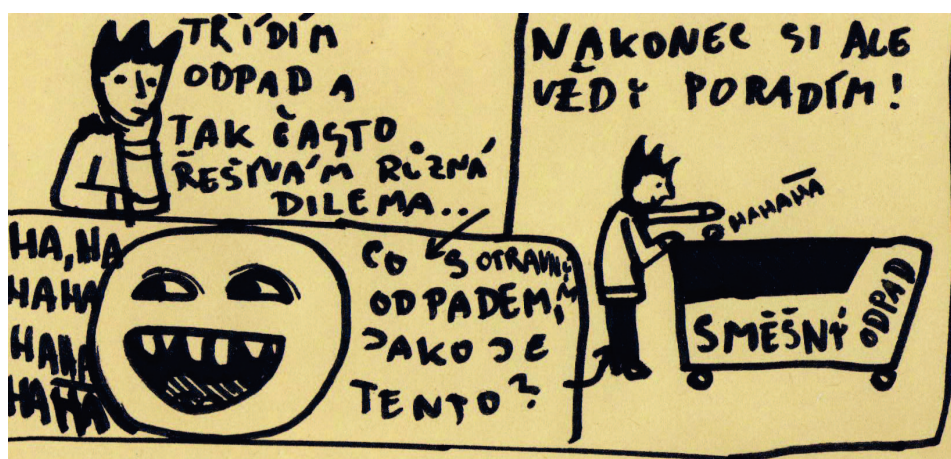
(Mgr. Petr Caloň)

„Nesouhlasím s právem prezidenta udělovat amnestie a nesouhlasím s šířkou amnestie, kterou pan prezident Klaus vyhlásil. Nelíbí se mi, že byly zastaveny kauzy H-systém, Union banka apod.“

(PaedDr. Eva Lénertová)

„V této formě to nebylo ideální řešení, úplně s tím nesouhlasím. Myslím, že rozsah je příliš vysoký a nevidím v tom logiku. Ale je to věc prezidenta republiky a nemůžeme to soudit.“

(Mgr. Veronika Marková)

Magično! sugestivně přitažlivé intelektuálské periodikum

HELL KITTIES

Poslední listopadový den se v klubu Peklo ve Studénce odehrála růžová akce s názvem **HELL KITTIES**. Nebyla to jen tak obyčejná akce s hudbou, kamarády apod., ale hlavním důvodem uspořádání akce byl koncert skupiny Below The Mark, premiéra videoklipu k jejich písni **Pink Kitties** a promítání Making of klipu.

Jako první hrála brněnská kapela We Know s velice sympatickou zpěvačkou v čele. Poté, co We Know dohráli poslední píseň, jsme se konečně dočkali vytoužených Below The Mark. Po pár skvělých skladbách jsme nadšeně zhlédli jejich úžasný videoklip. Musím říct, že se opravdu povedl a zbořená Studénka nevypadá až tak špatně.

Po premiéře videoklipu jsme se dívali, jak to celé vzniklo a pak následovaly další písně z repertoáru skupiny. Součástí programu byla i soutěž o největšího pařmena a hlavní cenou bylo metalové Hello Kitty pití. V klubu byla slušná účast, publikum se skvěle bavilo a přítelkyně hudebníků hrdě obsadily první řadu.

Jako třetí vystupující přišla na řadu nová skupina ze Studénky, Escape from August, u které už jsem byla myšlenkami úplně někde jinde, tak nedokážu napsat nic víc, než tuto jednu ubohou větu.

Videoklip si můžete poslechnout na [youtube.com](https://www.youtube.com) (stačí zadat Below The Mark - Pink Kitties) nebo na facebookové stránce Magična!.

musikbairaq éklâutkleletni émilčatıřq énnitopux !onđipomM

Závěrem něco málo o Below The Mark:

- hrají spolu tři roky
- mají jedno album s názvem Below nás...5
- složení hráčů:

Petr Hradský.....zpěv
Kuba Sikora.....kytara
Jiří Hradský.....kytara
Ondřej Dybal.....baskytara
Martin Schneider....bicí

- více na www.bandzone.cz/belowthemark

Ema Blažková, Sp

STRACH

(Z POHLEDU OBČASNÉ SAMOTÁŘKY)

Nejrozporuplnější a prý i nejprimitivnější lidský pud. Myslím, že každý z vás se s ním jednou setkal a leckdy to asi nebyl úplně nejpříjemnější zážitek, který byste si do deníčku zapsali růžovou pastelkou a dvakrát podtrhli. Je jasné, že někdy nás těchhle 5 písmen dokáže vyhecovat k výkonům, nad kterými zůstává rozum stát – v pozitivním smyslu slova. Pokud však čekáte článek plný slov křičících optimismem, možná byste měli obrátit list (zase tolik času, abyste přečetli celé Magično!, o přestávce nemáte, no ne?).

Existuje nekonečně mnoho různých druhů strachů – z pavouků, z klaunů, ze strachu (teď možná zpozorněli fanoušci a znalci Harryho Pottera a Vězně z Azkabanu, není-liž pravda?), atd. Hrůza ale je, když zabřednete do kruhu, ze kterého se jen tak snadno nejde vymotat. A teď se konečně dostáváme k (se strachem související) samotě a vlastně i hlavní náplni tohoto článku.

Máte strach ze zesměšnění, navazování upřímných kontaktů, společnosti (a zároveň samoty – a ten je větší) a přitom jediné vaše přání je seznámit se se skvělými lidmi, kteří vás budou brát, nehledě na vaše chyby? Ale prostě nedokážete přijít za někým, nezávazně si s ním popovídat a přesvědčit ho, že je vaše spřízněná duše, na kterou čekáte od školky? Protože hned znervózníte, v hlavě máte prázdno a dali byste království za lopatu, kterou byste mohli neprodleně použít k zakopání se pod zem? Ok, chápu, že teď přestali číst ti, kteří nesnáší Horsta Fuchse (bohužel/bohudík na vás po své opravdu dlouhé otázce nevybalím výhodnou nabídku na nějaký čistící prostředek nebo pánev – snad příště) nebo se narodili s magnetem sympatie a výřečnosti a s výše popisovanými pocity se nikdy nesetkali. Ale přece jen ve mně doutná malá naděje, že lidí, co tohle někdy zažili, je kolem mě víc... (Prosba: Jezdím tak zbaběle, rozvážně, jsem uzlíček nervů, tak rozvaž mě. Karel Plíhal) .

Rady, které můžu napasovat konkrétně pro tento případ: 1. vezměte si hořík (ne-prohloupíte), 2. počkejte, až si vás vaše spřízněné duše najdou (tady je ovšem riziko, že budete do smrti zpívat Wishing and Hoping (Dusty Springfield) a nic z toho nakonec nebude...), 3. zkoušejte a zkoušejte a...zkoušejte – ono to nakonec vyjde, jen to možná nebude hned na střední a nakonec to nebude úplně podle vašich představ, ale ruku na srdce, ono není nikdy nic na 100%, že?

musklbajreq éklâutklelctni énilčctjřq énnitcpur !onšjpmM

Je půl jedné v noci a přemýšlím, jestli redakci nepřijde otisknutí mého článku jako mrhání papírem (nedivila bych se jim), takže na závěr snad jedna konečně užitečná rada: If you love somebody, you'd better let them know (Fun.) – oni to ocení?! Možná jste už podobné choutky měli před avizovaným koncem světa a doufám, že pokud jste se k nějakému vyznání či něčemu podobnému odhodlali, dopadlo to víc než dobře.

Vaše Občasná samotářka

PS: Pokud jste někdy měli to štěstí a učil vás dějepis p. Caloň, možná si vzpomenete na výklad o Martinu Lutherovi. A těm s obzvláště dobrou či fotografickou pamětí možná něco řekne 14. teze: „Nedostatečné zdraví ducha, tj. nedostatek lásky, s sebou nutně přináší strach, který je tím větší, čím menší je láska.“

Anna Pavlíková - The Californian sun

You are driving in the sun
enjoying you're on the run
you sing "baby I'm the one
who is going to have fun."

In a stolen yellow car
you have ridden very far -
on your front seat's a guitar
and a half-smoked peach cigar.

Life is shining on your face
you've decided not to race
with the wind, and ride apace
to a lovely known place.

Leaving behind a snow storm,
leaving behind your freedom,
the late summer breeze is warm
and you're driving heading home.

Magično! sugestivně přitažlivé intelektuálské periodikum

S Magičnem! na cestách aneb *Čína, patos, konina*

A je to tady! Nová rubrika „S Magičnem! na cestách“ se otvírá. A jak jinak by se dalo začít než ve velkém stylu? Ano, moudří už vědí, je to Čínou. Protože v této zemi není nic malého. Krom obyvatel, samozřejmě, ale to je už něco jiného. Velké domy, velké parky, velká auta, velké cíle.

Ale budme konkrétní. Nedávno jsme s Komorním sborem Ondrášek navštívili třetí největší město Číny, hlavní město provincie Guangdong Gunagzhou, u nás známější pod evropským přepisem Kanton.

Zde jsme se zúčastnili mezinárodního hudebního festivalu spolu s dalšími 69 sbory z celého světa.

V silné konkurenci jsme se neztratili a získali jsme dvě platinová pásma. V rámci několika volných dnů nám bylo umožněno navštívit i mnohé z kantonských památek, především pak taoistické chrámy. Je na místě zmínit, že během kulturní revoluce, která proběhla krátce po komunistickém převratu, byla většina cenných památek zničena. Proto je dnes každý Číňan na jakoukoliv přezívši upomínku minulé slávy patřičně hrdý. Nejdříve jsme navštívili Wong Tai Sin Temple v místní části Fangcun, který byl obnoven po 2. světové válce. Tady jsme měli možnost vidět, jak Číňané uctívají své zemřelé skrze zapalování vonných tyčinek. Dále jsme měli možnost navštívit historický komplex Chen Academy. Je to vlastně taková škola pro úředníky

Guangzhou - město pěti ramen

spojená se svatyní. Za zmínku stojí také pahorek, na jehož vrcholku se tyčí tzv. Five-Ram Statue, podle níž se také Guangzhou přezdívá Five-Ram City. Toto sousoší se vážně k jedné z legend o vzniku města. Také jsme si prohlédli expozici v místním muzeu stojícím na místě hrobky krále Nanyue a obdivovali jsme i stavby Chrámu šesti banyánů, což je vlastně sedmipatrová pagoda.

Ale dost o historii. Guangzhou má i moderní centrum. Vskutku, ač je to možná k nevíře. A právě zde se nám odhaluje neskutečné megalomanství a patetičnost čínských obyvatel. Ať už jde o operu ve tvaru perlového útesu, budovu nové knihovny nebo o neskutečně velké, široké a rozsáhlé mrakodrapy. Velký-větší-největší má v Číně poněkud jiný význam než u nás v Evropě. Vždy a všude je všechno dokonalé, krásné, rozjařené veselé, strojové.

Abych však nekončila nějak negativně. Číňané jsou velmi praktičtí. Hlavně potom Číňanky. Hned na prvním rande položí potenciálnímu partnerovi tři otázky: „Kolik vyděláváš? Máš vlastní byt? A jak je na tom tvoje rodina?“ A pokud milý nápadník neprojde tímto zahřívacím kolem, může své milé rovnou říci adie. Stejně jako teď já.

Tereza Kvitová, 3.A

Magično! sugestivně přitažlivé intelektuálské periodikum

anime: sword art online vyhraj. nebo zemři

V dnešní době je naprosto přirozené žít jak v realitě, tak ve virtuálním světě. A ještě aby ne, když ty uměle vytvořené jsou daleko zajímavější než nudný šedý stereotyp a stres dnešního moderního světa. Toužíme po odreagování, dobrodružství, po něčem co v nás zanechá fajn pocit. Hraní počítačových her se jeví jako nevinná zábava, antistresová záležitost, která nám k tomuto pocitu může dopomoci. Člověk se může soustředit jen na hru a její příběh a nemusí myslet na to, jestli zvládne zaplatit složenku, nebo jestli dostane dobrou známku z testu. A když ho to přestane bavit, stačí hru vypnout a vrátit se zpět do reálného světa bez nadpřirozených schopností, magie a hrdinů ve zbroji. Ví, že to je „jen jako“. Nikdy ale tento člověk neví, jestli se jeho zábava změní v boj o (nejen virtuální) život.

Píše se rok 2022 a japonským herním světem hýbe úplná novinka nesoucí název Sword Art Online – ve zkratce SAO. SAO je hra, která se ovládá pomocí jedinečné technologie Nerve Gear – helmy, která po nasazení na hlavu hráče přenáší veškeré impulsy vysílané mozkiem do postavy ve virtuálním světě. Do prodeje se dostává 10.000 kopií plné verze hry, ale ty vzápětí mizí z pultů obchodů. Nadšení gameři, kteří čekali i několik dní před prodejnou spěchají domů SAO otestovat. Mezi nimi je i hlavní hrdina příběhu Kirigaya Kazuto, který hraje pod přezdívkou Kirito. Kirito měl to štěstí, že byl vybrán mezi 1000

!onšjpmM

beta-testerů - lidí, kteří hru zkoušeli ještě před uvedením do prodeje. Získal cenné zkušenosti, ale zatím ani on, ani další hráči netuší, jak moc mu budou nápomocny. Vše se zdá být naprosto v pořádku, až do té doby, než Kirito a ostatní hráči zjistí, že v hlavním menu chybí jedna důležitá funkce. Tlačítko Log Out (Odhlášení a tudíž i vypnutí hry). Nikdo si s tím ale nedělá velké starosti, věří, že se jedná pouze o technickou chybu, na jejíž nápravě se pracuje. Všechny hráče si ale svolává Game Master a vynálezce Nerve Gearu i hry samotné a řekne jim krutou pravdu – ze hry není úniku. Není možné se nijak odhlásit, sundat si z hlavy Nerve Gear, nebo hru restartovat. Existuje jen jedna možnost, jak se ze světa Aincrad dostat. Projít všemi 100 levely, porazit nejsilnějšího bosse a hru dokončit. Většina hráčů to vezme jako výzvu, ale to ještě není celá pravda. Pokud během boje ve hře klesnou vaše životní funkce na nulu, zemřete. A to nejen ve hře, ale i ve skutečném životě. Pokud se vás někdo bude snažit dostat z virtuálního vězení tím, že vám z hlavy sundá Nerve Gear, helma vyšle silný mikrovlnný signál, který vám usmaží mozek a ukončí váš život. Pokud chtějí hráči přežít, musí se sjednotit a společnými silami hru dokončit.

To si uvědomuje i Kirito. Říká o sobě, že je sólový hráč a jen velmi zřídka hraje s někým jiným. Kirito si hned po oznámení Game Mastera snaží co nejvíce vylepšit svůj status hráče, maximálně zesílit a dostat se na co nejvyšší level. Je plně odhodlaný zvítězit a Sword Art Online dokončit. Brzy mu ale dojde, že se vlastními silami, sám za pomoci svých zkušeností zpět do skutečného světa nedostane a ač nerad, uzná, že musí spoléhat i na ostatní hráče. Když mi poprvé kamarádka toto anime doporučila, tvářila jsem se docela skepticky. Počítačové hry mě nikdy nijak neoslovovaly. Ale řekla jsem si, že nemám co ztratit a podívala jsem se na první díl. A výsledek?

Magično! suggestivně přitažlivé intelektuálské periodikum

Sword Art Online mě totálně nadchlo nejen příběhem, prostředím ale třeba i openingem (úvodní písní). Ještě nikdy se mi nestalo, abych se do seriálu úplně ponořila a při jeho sledování si trochu dávala pozor, jestli mi neteče slina z pusy. SAO rázem obsadilo první příčku mého žebříčku oblíbených anime a myslím si, že tam ještě dlouho zůstane.

Hodnocení: 90%

Počet dílů: 25/25

Překládá: ASCTeam – www.asct.cz, www.shirai.cz

Pořadí v žebříčku myanimelist.net: 138. místo

Katka Holubová, 2.A

muslimbairaq 3kl4ntklelstrni 3nil3stijq 3nnit3pux !on3jpmM

Reportáž Itálie/den druhý

Párty s Batmanem

Italské ráno je překvapivě chladné a přináší s sebou opožděný budíček, příliš horkou kávu i dobíhání na autobus. Ještě štěstí, že míříme až do Pisy, takže máme čas dohnat veškeré nedospané hodiny, namalovat se či dojíst snídani.

Je poledne a my přijíždíme na parkoviště, kde nás už vítá ohromná skupina pouličních prodavačů. Paní Manová nás povzbuzuje, abychom se jich nebáli, a tak se po několika minutách strnulého úžasu zvedá první odvážlivec. Chvilí pozorujeme, zdali jej prodeje chtivý dav pohltí. Když však zjišťujeme, že Statečný vyvázl bez újmy, vydáváme se všichni vstříc nejcharakterističtějším památkám celé Itálie: šikmé věži, dómu a křtitelnici na Náměstí zázraků.

Všude nás doprovází davy lidí, jako bychom byly nějaké celebrity, ale my se tím nenecháváme uvádět do rozpaků a se stoickým klidem pokračujeme v našem kulturně-uměleckém vzdělávání. Vstup do obou památek je nám bohužel zapovězen, ale alespoň se neochudíme o tradiční fotografování před, pod, vedle (a někteří snad i nad) věží, abychom měli co ukazovat rodinám. Poté už samo sebou bez přestávky na jídlo (kdo by byl po tak silném kulturním zážitku schopen něco pozřít?) míříme zpátky k autobusu a vydáváme se na dalekou cestu do Florencie. Tam se většina z nás těší úplně nejvíc a není se čemu divit. Čeká na nás až příliš skvostů najednou: Santa Matia del Fiore, Santa Maria Novella, Babtisterium san Giovanni, Giottova zvonice, socha Davida a další a další.

Abychom se trochu zchladili (nebo snad zahřáli?), začínáme naši prohlídku výšlapem na veleslavnou kupoli Filippa Brunelleschiho. Netušíme, do jak odvážného úkolu se právě pouštíme, a tak ze začátku rozhodně nevážně živý hovor plný sdělovaných dojmů a očekávání, ovšem už po pár patrech přestáváme počítat schody, posléze mluvit a nakonec i dýchat. To ne snad pro namáhavost onoho výšlapu, ale pro krásy fresek uvnitř kupole.

Tím ovšem nic nekončí a my neochvějně pokračujeme zužujícími se schodišti a schodišťátky vzhůru k nebesům. A vyplácí se nám to. Nahoře nás do obličeje udeří závan čerstvého a příjemně chladivého vzduchu, oslepí nás náhlé slunce a zatočí se hlava. Pod námi se rozprostírá celičká Florencie: město se se všemi svými skvosty táhne do všech stran a my máme možnost vidět vše z úplné střechy světa. Tedy, tak nám to alespoň připadá.

Slunce už se kloní k západu, ale my jsme ještě neskončili a míříme k radnici s kopií Michelangelova Davida. Víc než socha ovšem k nelibosti obou profesorek mnohé zaujme stánek se zmrzlinou – některé dokonce tak, že jim pak hory chlazené čokolády stékají po rukou a lezou, jak se tak říká, ušima. Ještě pár posledních fotek a už se míří zpátky k autobusu, jenže – moment, kde jsou všichni? Nejspíš jsme si ty fotky přece jenom měli odpustit, neboť nám mezitím utekla celá skupina a my zůstali sami. Začíná se stmívat, a jak bloudíme městem, nalézáme další a další odpadlíky, jako by si snad paní Manová ani nevšimla, že jí někdo schází (taky že nevšimla). Pak se ale ujímá vedení Medvídek1) a pod jeho pevnou rukou se ve spěchu prodíráme mezi mopedy a mladými rozjařenými Italy. Jaké je pak naše překvapení, když celí vyčerpaní dobíháme k prázdnému autobusu a zjišťujeme, že jsme tam jako první! (A pak si představte, jaké je asi překvapení paní Manové, když si uvědomí, že jí chybí polovina skupiny.)

Není se čemu divit, že když přijíždíme do kempu, je už dávno hluboká noc. Nikomu ale nezáleží na chabé večeři z instantní ovesné kaše a rozteklého sýra, nikomu nezáleží na celodenní únavě a nařízení klidu. Předešlou noc jsme si slíbili párty, a tak už ve vší tichosti ťukáme na okýnko spřátelené chatky. Nebyli bychom správní gurmáni, kdybychom si do dětského šampusu nepřidali čerstvé jahody nebo kdybychom si nepřitukli pozdním sběrem červeného Top Topicu a neprobrali nad skleničkou limonády veškeré sociální a ekonomické potíže dnešní moderní společnosti.

Zábava je ovšem tak živá, že se ani nenadějeme a už se blíží půlnoc. Vy-dáváme se tedy zpátky do své chatky – ne však proto, abychom se tam zachumlali do peřin, nýbrž pro zimníky. Rozhodli jsme se totiž, že den zakončíme procházkou po velmi pěkném kempu (a možná i blízkém okolí). Sestupujeme k příjezdové cestě a doufáme v nepozorovaný průchod, brzy nás ale zastavuje noční hlídač. Samozřejmě se nejprve zalekneme, ale po chvíli zjišťujeme, že je to veskrze milý chlapík. Představuje se nám jako Batman (těší nás) a vypráví neskutečné příběhy o svém bratrovi, který pracuje jako denní hlídač, i o dalekém domově v Albánii. Pak nám dokonce představuje

musklabareq éklâutklestni énilčatjřq énnitěpux !ovčjgM

svou přítelkyni (bella!) a nabízí krátkou projížďku po kempu, pokud tedy budeme mít zájem. Jako správní zvědaví studenti samozřejmě zájem máme, a tak naskakujeme do jeho vozítka a vyrážíme za dobrodružstvím. Projíždíme temnými lesy i loukou prozářenou stříbřitým svitem měsíce a Batman nám po cestě ukazuje své oblíbené olivovníky, když si vzpomínáme, že jsme na chatce nechali svůj nejoblíbenější broskvový sirup. V rychlosti se pro něj tedy zastavíme a už míříme k tolik vytoužené vodní hladině plaveckého bazénu. Přece jenom by to byl hřích, kdybychom byli v Itálii a ani nesmočili nohy v jejích vodách! Nejsou to sice přímo ty vody, které jsme si představovali, přesto si ovšem někteří z nás sundávají svršky a s radostí malých dětí se vrhají rozčeřit modře pableskující hladinu, zatímco ostatní jen přihlížejí ze břehu a decentně při tom upijí broskvový sirup.

Když se celí mokří a prokřehlí vracíme na pokoje, začíná už pomalu svítat, a tak se jen v rychlosti schoulíme pod ne příliš teplé deky a doufáme, že budíček tentokrát přijde o něco později než předchozího dne. Jak bláhové!

1) Pro ne-účastníky zájezdu do Itálie se jedná o jednoho bývalého studenta, který jel na zájezd s námi.

Anna Pavlíková, Ok

Magično! sugestivně přitažlivé intelektuálské periodikum

HRŮZOSTRAŠNÁ POVÍDKA

díl druhý

... nastal šum. Všichni se na sebe otáčeli a chtěli vědět co nejvíce. Já stál s vyděšeným výrazem před celou třídou neschopen slova. Mé srdce bylo slyšet na míle daleko i přes ten nekončící šum. Profesorka zběsile hledala nějaké listy papíru, aby nevypadala rozrušeně. Věděl jsem to. Čekal to. Ale proč zrovna teď? Jednou jsem se tomu musel postavit, abych to měl alespoň z krku. Tak jsem spustil:

„Ehm,“

(všechny jsem tím upozornil, že ústřední postava a původce jejich tématu jsem já; pohledy přítomných teď směřovaly jedním směrem - přímo na mne)

„no, víte, nečekal jsem, že tohle bude vaše první otázka směřovaná na mou osobu.“ V tu chvíli ve třídě nastal ten samý šum, jenž před chvílí ustal. Tentokrát jsem zachytil pár úryvků z jejich konverzace:

„S nějakým kriminálníkem že máme trávit další dva roky?“

„Co si o sobě myslíš? Nakráčej tady a čekat, že se nebude nic dít?“

Kdyby mi dali prostor, vyjádřil bych se raději sám. Věděl jsem však, že tohle neustane, dokud něco neudělám. Zarážel mě přístup profesorky. Nic nenamítala, seděla a jen čekala, jak se to bude vyvíjet. Všechna snaha mě najednou opustila a stal se ze mě člověk neochotný spolupracovat.

„Hele lidi, poslouchejte mě. Možná jste něco zaslechli. Sice mě zaráží odkud, ale na tohle téma se opravdu bavit nechci. Je mi jedno, co si každý z vás bude myslet, ale řeknu vám jedno. Věřte, že kdybych mohl, udělal bych vše proto, aby zde má matka mohla být. Mrzí mě, že máte tak nudný život, že se v dalších dnech budete zabývat jen tím mým.“

Chystal jsem se sednout si do jedné lavice, která jako jediná postrádala majitele. Na poslední chvíli jsem se však sehnul k profesorce. Odpověď mi řekla ještě dřív, než jsem se stihl zeptat.

„Nebudu se ti do toho míchat, tohle jde mimo mě. Dělej, jak myslíš, jen si pamatuj, že lidská zvědavost a hloupost je nepřekonatelná.“

Jo, to už jsem postřehl. A hodil jsem skeptický výraz po všech mých milých a ohleduplných spolužácích. Rozhodl jsem se třídu opustit, abych se mohl za chvíli vrátit s chladnou hlavou. Ignoroval jsem všechny pohledy a po podlaze stěžující si na jakýkoliv pohyb jsem vyrazil ven.

Ocitl jsem se na chodbě. Nikde nikdo. Jak by taky mohl, byla hodina. Rozhlédl jsem se kolem a hledal vhodné útočiště pro srovnání myšlenek. Vybral jsem si lavičku na mezipatře. Hlavu jsem ukryl mezi lokty. Možná uběhlo pár minut, možná i hodina. Každopádně po procitnutí zpět do reality jsem zjistil, že na lavičce nesedím sám. Nevěděl jsem, kdy přišla, kdo to byl, ani co po mně chtěla. Jen seděla na mé poměry až příliš blízko. Odsunul jsem se a podíval se jí do očí s výrazem tážajícím se, co po mě vlastně chce.

„Ahoj, jmenuji se Klára. Jsem tvá spolužačka, ráda bych se ti chtěla omluvit za celou třídu. Bylo to od nás nefér...“

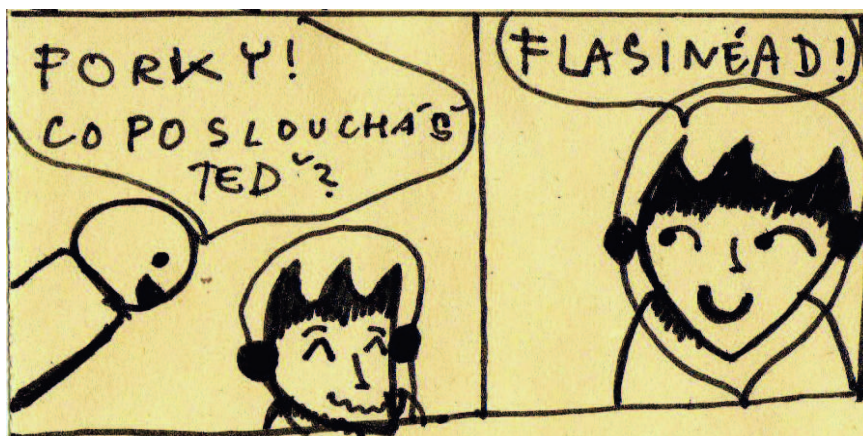
Jedním uchem tam, druhým ven. Věřte mi, podlaha se vzorem šachovnice nikdy nebyla zajímavější.

„Jen jsem ti chtěla říct, že to, co jsi viděl po její smrti, nebyly halucinace.“ Cože? Co to? Jak sakra může vědět něco takového?

„Počkej!“

(pokračování příště)

Natálie Bučková, 1.roč.

FEJETON

Spát, či nespát?

„Jdete pozdě. Co se stalo?“

- Já se moc omlouvám, ale zaspal jsem.

Kolikrát už jste takovou situaci zažili? Respektive kolikrát ji zažijete za měsíc, půlrok, rok? A kolikrát se vám už vymstila? Každý si tu chvíli určitě prožil, to si troufám tvrdit. Je ráno, vy otevřete oči ze slastného spánku a co nevidíte - revoltu hodinových ručiček! Zcela se vzbouřily vůči vašim představám a místo sedmi hodin ukazují bezmála osm! Potvory! Anarchie! Zlo na zemi! Vy přeci nesmíte zaspát! Konec světa! A právě zde může dostat naše všední situace dva scénáře...

První z nich představuje v hlavní roli zaspávače svátečního. Ten není na takové příhody vůbec zvyklý, a tak začne náramně zmatkovat. Vyhodí peřiny až pod strop svého pokoje, tryskem vyletí ven a div neprorazí dveře koupelny. Překoná světový rekord v mytí zubů a zapomene i na takovou banalitu, jako je umytí obličeje. Pak se ještě rychleji vrátí zpět do pokoje, nahází do tašky i nesmyslné věci jako kolíček na prádlo, encyklopedii mýdel a škrabku na paty. Kuchyni v rámci úspory času rovnou mine a vyráží na svůj životní sprint do místa svého pracoviště či studia. Díky bohu, stihnul!

Oproti němu stojí soupeř skrznastrz líný. Dámy a pánové, zaspávač chronický. Ten je svými pozdními příchody natolik známý, že ani nikdo nepočítá s tím, že by přišel včas. Když tak - opět - zaspí, nezačne s masivními škrty ve své ranní rutině. Ba naopak - ještě si trochu přispí, pak si v klidu vyčistí zuby, udělá hloubkové čištění obličeje, a když mu zbude trocha času, dá si i sprchu. Posléze si uvaří kafe, připraví anglickou snídani a přečte si čerstvé noviny. Další půlhodinu stráví vybíráním vhodného outfitu a konečně opustí svůj dům či byt. Cestou si zapálí cigaretu a ležérním tempem dorazí na místo. Nač si uhánět vředy, což?

Ke kterému typu patříte vy? Zaspáváte vůbec? Nebo patříte k té šťastlivé hrstce obyvatelstva, která má své poslušné beránčí biologické hodiny a nikdy, opravdu nikdy se nevzbudí pozdě? V každém případě - pokud se vám to někdy stane, nestresujte! Dejte si káféčko, cigárko a v klidu a míru se doplňte do školy nebo práce.

Tadeáš Koblížka, 3.A

Můžete chytit zločince a dát ho, lidově řečeno, pod zámek, můžete mít zamčenou pusu a nevyzradit žádná tajemství, můžete dokonce vlastnit klíč k něčímu srdci. To ale stále není to nejlepší. Což takhle uzamčený oktáván?

Uzamčení

Věřte nebo ne, ale když mluvíme o zamykání, nemusí to být vždycky v souvislosti se skutečnými zámky.

Můžete chytit zločince a dát ho, lidově řečeno, pod zámek, můžete mít zamčenou pusu a nevyzradit žádná tajemství, můžete dokonce vlastnit klíč k něčímu srdci. To ale stále není to nejlepší. Což takhle uzamčený oktáván?

Magično! sugestivně přitažlivé intelektuálské periodikum

Ne, to není vtip. Už nemálo dní, týdnů a měsíců je smutnou realitou, že když se letošní vzdělání chtíví maturanti pokusí dostat v deset dopoledne do školy, narazí na celou řadu zamčených dveří. Nejprve přímý vchod do chodby, kde zcela poeticky visí nápis „studentům průchod zakázán“, a pak jedna po druhé i všechny cizí šatny, kterými by se ještě jinak dalo dostat dovnitř. A vzhledem k tomu, že podle školního řádu máme do školy správně chodit zadním vchodem přes svou vlastní šatnu, v našem případě by to znamenalo červeně natřeným oknem vedoucím ke kolárně.

Strávila jsem dlouhé chvíle uvažováním nad příčinou této nepříjemné skutečnosti a došla jsem k mnoha různým teoriím. Třeba si učitelé ani neuvědomují, co způsobují, když pečlivě plní svou povinnost zmiňované dveře zamykat. Oni své vlastní klíče mají a téměř všichni studenti chodí přes šatny, tak proč by se měly brát ohledy na pětadvacet nebohých oktávánů? Nebo snad v poslední době stouply ceny klíčů natolik, že si několik dalších kopií škola už prostě nemůže dovolit? Ale ne, tím to taky nebude.

Jen se nad tím zamysleme. Je to vedení školy, kdo sestavuje rozvrhy a kdo je navrhl tak, aby téměř všem maturantům začínalo vyučování třetí hodinou, je to vedení školy, kdo píše školní řád a kdo rozhodl, že bude studentům průchod právě oněmi dveřmi po ránu zapovězen. Nabízí se mi jasná otázka: je to taktéž vedení, kdo nechce, aby oktáváni chodili do školy?

Inu, nevádí. Nezbyvá mi než doufat, že až se v květnu dostavíme k maturitě, budou pro nás mít dveře otevřené.

Anna Pavlíková, Ok

Vlivem zásahu vyšších rušivých sil jsme nebyli schopni vydat prosincové Magično!, proto toto číslo můžete vnímat jako dvojčíslo prosinec/leden, ovšem eliminované o články vánočního charakteru (to abyste nepropadali depresím, že jsou Vánoce až za rok!).

A jak už bylo nastíněno v minulém čísle, nastává jistá změna na postu grafiky. V redakci se loučíme s Honzou Kašparem, jehož volný čas je bohužel značně užírán blížící se maturitou. A poněvadž se novou posilou stává dívka, rozhodl se i Jirka Hradský redakci opustit a vrátit grafické sekci singulární tvar, neboť muž a žena dohromady, to nedává moc dobrotu, což? (:

Takže oběma mockrát děkuji za tu obětavou práci, za níž mě chtěli nejednou defenestrovat. Sloužili jste dobře. Ať se vám daří!

A v redakci tímto vítám velmi zručnou výtvarnici a grafičku Barču Balážovou (3.A), která snad dodá vizuální podobě našeho časopisu opět nový rozměr! Přeji hodně štěstí při práci!

Na čtenou v únoru!

čefredaktor: Tadeáš Koblížka

redaktoři: Anežka Frühbauerová, Anna Pavlíková, Ema Blažková, Tereza Kvitová, Katka Holubová, Natálie Bučková, Ondřej Elbel, Občasná Samotářka

obálka, komix: Fly-Zebra Nakreslená

grafika: Barbora Balážová

korektura: Mgr. Zdeňka Bizoňová Veličková, Daniela Večeřová

tisk: RNDr. Jiří Maťa